

Vergaderjaar 2014–2015

34 003

Wijziging van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 en enige andere wetten in verband met de modernisering van de vennootschapsbelastingplicht voor overheidsondernemingen (Wet modernisering Vpb-plicht overheidsondernemingen)

E

NADER VOORLOPIG VERSLAG VAN DE VASTE COMMISSIE VOOR FINANCIEN¹

Vastgesteld 28 april 2015

De memorie van antwoord heeft de commissie aanleiding gegeven tot het maken van de volgende nadere opmerkingen en het stellen van de volgende nadere vragen.

Inleiding

Mede naar aanleiding van de memorie van antwoord hebben de Vereniging Nederlandse Gemeenten (VNG) in een brief van 16 april 2015², de Unie van Waterschappen in een notitie van 14 april 2015³ en de Koninklijke Vereniging voor Afval- en Reinigingsmanagement (NRVD) in een brief van 20 april 2015⁴ aandacht gevraagd voor een aantal knelpunten en zorgen inzake het voorliggende wetsvoorstel. De **commissie** vraagt de regering om een inhoudelijke reactie op het commentaar dat deze organisaties geleverd hebben.

De leden van de **VVD**-fractie hebben met belangstelling kennisgenomen van de antwoorden van de regering. Zij hebben daarover nog de volgende opmerkingen en vragen.

De leden van de fractie van de **PvdA** danken de regering voor de antwoorden op hun vragen. Graag maken deze leden gebruik van de gelegenheid de regering een klein aantal aanvullende vragen voor te leggen. Zij kijken uit naar de beantwoording daarvan.

¹ Samenstelling:

Holdijk (SGP), Van der Linden (CDA), Essers (CDA) (*voorzitter*), Sylvester (PvdA), Terpstra (CDA), Nagel (50PLUS), Elzinga (SP), Koffeman (PvdD), Reuten (SP), Knip (VVD), Backer (D66), De Boer (GL), Van Boxtel (D66), Bröcker (VVD), Ester (CU), De Grave (VVD) (*vice-voorzitter*), Hoekstra (CDA), De Lange (OSF), Postema (PvdA), Sent (PvdA), Van Strien (PVV), Vos (GL), Van Beek (PVV), Kok (PVV), Bruijn (VVD), Van Zandbrink (PvdA)

² Ter inzage gelegd op de afdeling inhoudelijke ondersteuning onder griffienummer 156722.04.

³ Ter inzage gelegd op de afdeling inhoudelijke ondersteuning onder griffienummer 156722.05.

⁴ Ter inzage gelegd op de afdeling inhoudelijke ondersteuning onder griffienummer 156722.06.

De leden van de **CDA**-fractie hebben met belangstelling en waardering kennisgenomen van de memorie van antwoord. Deze verschaft op diverse punten duidelijkheid over nog openstaande vraagpunten. Deze leden wensen nog een aantal aanvullende vragen te stellen.

De leden van de fractie van de **SP** hebben kennisgenomen van de memorie van antwoord en zij hebben daarover een aantal vragen.

Vragen en opmerkingen van de leden van de fractie van de VVD

Vele aankomende belastingplichtigen en andere belanghebbenden bereiden zich zo goed als mogelijk voor op de aanstaande vennootschapsbelastingplicht (Vpb-plicht). In de praktijk blijkt dat niet eenvoudig omdat het wetsvoorstel een vrijwel compleet nieuwe groep van belastingplichtigen en ook veel open normen bevat. In het kader van het bestuurlijk overleg financiële verhoudingen is door het Ministerie van Financiën en de Belastingdienst een raamovereenkomst gesloten met de koepelorganisaties. Doel is dat de genoemde partijen samenwerken aan de voorbereiding van de toepassing van het wetsvoorstel (koepeloverleg). Op 9 maart jl. is een handreiking ten behoeve van de invoering van de Vpb-plicht gepubliceerd. De leden van de VVD-fractie verzoeken de regering om aan te geven hoe de agenda van het koepeloverleg eruit ziet in de komende periode. Wanneer kan de praktijk vooral ook fiscaal-inhoudelijke handreikingen verwachten?

In de praktijk zijn onder meer de volgende knelpunten gesignaleerd waarop de aan het woord zijnde leden graag een reactie krijgen van de regering:

- Het bepalen van het winsttoogmerk is een eerste knelpunt. Het beeld bestaat dat voor de winsttoogmerktoets uitgegaan kan worden van de commerciële jaarstukken, waarbij (1) een correctie wordt gemaakt voor «evidente fiscale verschillen» en (2) geabstraheerd mag worden van deze (evidente) fiscale verschillen indien het bijvoorbeeld een «door beleidsmatige overwegingen ingegeven» afschrijvingsbeperking op gebouwen betreft. Kan de regering een nadere invulling geven van wat wordt bedoeld met de zinsneden «evidente fiscale verschillen» en «door beleidsmatige overwegingen ingegeven»?
- De scheiding van overheidssfeer en ondernemings sfeer zorgt eveneens voor complexe situaties. Dat wordt vooral duidelijk bij feitelijk ondeelbare activiteiten. Is de regering van mening dat ondeelbare activiteiten als één activiteit moeten worden beschouwd en zo niet, kan zij enkele voorbeelden geven van dergelijke ondeelbare activiteiten en de wijze waarop voor de vennootschapsbelasting de afzonderlijke componenten moeten worden geïdentificeerd?
- De financiering van de activiteiten in de overheidssfeer en ondernemings sfeer kan niet strikt worden onderscheiden. Daardoor is het niet eenvoudig om eigen en vreemd vermogen (met de samenhangende rentelasten) toe te rekenen aan de diverse activiteiten. Ziet de regering mogelijkheden om de toerekening van eigen en vreemd vermogen op pro rata-basis te laten plaatsvinden, zoals bijvoorbeeld het geval is bij winsttoerekening aan een vaste inrichting op basis van de door de OESO geïntroduceerde *capital allocation approach*?
- Met welke overige knelpunten wordt de regering door de praktijk geconfronteerd? Welke oplossingsrichtingen ziet zij daar voor zich?

De regering antwoordt op vragen die de leden van de VVD-fractie eerder hebben gesteld, dat zij bereid is om, vooruitlopend op een wetswijziging,

het aangenomen amendement-Dijkgraaf⁵ over de objectvrijstelling voor dienstverleningsovereenkomsten ruim uit te leggen. Kan de regering aangeven of deze ruime uitleg zich beperkt tot overheidstaken, of breidt deze zich ook uit tot faciliterende diensten ter uitvoering van overheidstaken? Dient per activiteit een dienstverleningsovereenkomst te worden gesloten, of kan een gemengde overeenkomst worden gesloten waarbij per activiteit moet worden bepaald of sprake is van een overheidstaak? Kan de regering de contouren van de aangekondigde wetgeving schetsen?

Indien een vermogensbestanddeel dat behoort tot het ondernemingsvermogen, overgaat van de belaste sfeer naar de onbelaste sfeer, is sprake van een onttrekking voor Vpb-doeleinden. Door deze sfeerovergang dient de belastingplichtige een fiscaal resultaat in aanmerking te nemen over het verschil tussen de waarde in het economisch verkeer en de fiscale boekwaarde van het bestanddeel op het moment van overgang. Een dergelijk resultaat lijkt niet te moeten worden genomen in een situatie waarbij een vermogensbestanddeel overgaat naar de belaste sfeer vanwege het niet meer van toepassing zijn van een objectieve vrijstelling. Kan volgens de regering in dat geval, voor zover de waarde in het economisch verkeer van dat vermogensbestanddeel op dat moment hoger is dan de fiscale boekwaarde, op dit verschil de (objectieve) vrijstelling van toepassing blijven (compartimenteringsgedachte)?

Vragen en opmerkingen van de leden van de fractie van de PvdA

De leden van de PvdA-fractie constateren dat de administratieve en bewaarverplichtingen die uitvoering van het wetsvoorstel met zich meebrengt, omvangrijker en ingewikkelder zijn dan de aangifteplicht. Graag ontvangen zij een appreciatie van de regering van deze constatering.

De waterschappen zijn van mening dat de regering bij doel en strekking van de samenwerkingsvrijstelling een meer materiële benadering zou moeten volgen. Graag ontvangen deze leden een reactie hierop.

In het bijzonder vragen deze leden aandacht voor de exploitatie van openbare voorzieningen zoals straten en pleinen. Blijkens jurisprudentie voor de omzetbelasting is de aanleg van straten en pleinen een overheidstaak. Private partijen voeren deze werkzaamheden uit in opdracht van de overheid. Is de regering dan ook bereid om de aanleg van straten en pleinen als een overheidsprestatie te blijven kwalificeren in het kader van het voorliggende wetsvoorstel? Zo nee, waarom niet?

De leden van de PvdA-fractie achten het ten slotte van belang dat er voldoende tijd wordt genomen om de consequenties van het wetsvoorstel te doorgronden, en vernemen graag van de regering of zij van mening is dat de invoering per 1 januari 2016 tot extra administratieve lasten zal leiden. Zo nee, waarom niet? Zo ja, welke consequenties verbindt de regering daaraan?

Vragen en opmerkingen van de leden van de fractie van het CDA

De strekking van het aangenomen amendement-Dijkgraaf is helder: de uitbesteding van overheidstaken kan onder de vrijstelling vallen. Ondersteunende dienstverlening – ook al is deze volledig dienstbaar aan de overheidstaak – valt blijkens uitspraken van de regering niet hieronder. Dat is een afwijking ten opzichte van de Wet markt en overheid, omdat het

⁵ *Kamerstukken II 2014–2015, 34 003, nr. 12.*

aanbieden van goederen of diensten door bestuursorganen aan andere bestuursorganen, voor zover deze goederen of diensten zijn bestemd voor de uitvoering van een publiekrechtelijke taak, niet onder het toepassingsbereik van de genoemde wet vallen. Omdat voor de vrijstellingsbepalingen nadrukkelijk wordt aangesloten bij de mededingingsregels (zoals bijvoorbeeld met de quasi-inbestedingsvrijstelling het geval is), is niet helder waarom dat voor ondersteunende dienstverlening die volledig dienstbaar aan de uitvoering van de publiekrechtelijke taak zijn, niet het geval is. De leden van de CDA-fractie ontvangen graag een toelichting hierop.

De quasi-inbestedingsvrijstelling is blijkens de wettekst onder andere van toepassing als een publiekrechtelijke rechtspersoon ten behoeve van haar 100%-dochtervennootschap activiteiten verricht. Dat betekent dat een gemeenschappelijke regeling die meerdere deelnemers kent, activiteiten kan verrichten voor haar 100%-dochtervennootschap onder toepassing van deze vrijstelling. Opvallend is dat een vergelijkbare vrijstelling niet geldt voor een privaatrechtelijk overheidslichaam. Als een overheids-NV (alle aandelen zijn in handen van publiekrechtelijke lichamen) activiteiten verricht voor haar 100%-dochtervennootschap, lijkt de quasi-inbestedingsvrijstelling niet van toepassing te zijn. Het maakt derhalve verschil of gemeenten samenwerken via een gemeenschappelijke regeling dan wel via een NV. Is deze inbreuk op de rechtsvormneutraliteit door de wetgever bewust aangebracht? In het licht van het EU-aanbestedingsrecht lijkt dat onderscheid niet relevant. Het gaat er daar om dat via de uitoefening van publiekrechtelijke of privaatrechtelijke bevoegdheden relevant toezicht kan worden uitgeoefend door de samenwerkende gemeenten. Dat is beide gevallen gewaarborgd. De aan het woord zijnde leden verzoeken de regering om toe te lichten waarom toch sprake is van een verschil in het toepassingsbereik van de quasi-inbestedingsvrijstelling. Is de regering bereid om de wet op dit punt te verruimen?

Kan de regering toezeggen dat, ingeval de inspecteur een aangiftebiljet heeft uitgereikt maar degene op wiens naam het aangiftebiljet staat aannemelijk maakt dat naast de niet-ondernemingsactiviteiten slechts objectief vrijgestelde activiteiten worden verricht, kan worden volstaan met het indienen van een nihil-aangifte die de inspecteur laat volgen door een beschikking «geen aanslag» ex artikel 12 Algemene wet inzake rijksbelastingen? Dit om te voorkomen dat, ingeval een aangifte wordt uitgereikt ondanks de toepassing van objectieve vrijstellingen, een volledige fiscale balans en fiscale winst-en-verliesrekening dienen te worden opgesteld. Dat zou leiden tot een onaanvaardbare administratieve lastendruk.

De regering heeft toegezegd dat ingeval een objectieve vrijstelling van toepassing is er geen openingsbalans hoeft te worden opgesteld. Kan de regering tevens toezeggen dat in het geval dat na het vervallen van de objectieve vrijstelling een openingsbalans moet worden opgesteld, dit zowel per het moment van het vervallen van de objectieve vrijstelling als naar de waarde per het moment van het vervallen van de objectieve vrijstelling dient plaats te vinden? Anders geformuleerd: is de regering bereid de compartimenteringsgedachte toe te passen op de waardeontwikkeling van activa en passiva die op enig moment niet meer worden gebruikt voor objectief vrijgestelde activiteiten, maar voor belaste ondernemingsactiviteiten?

De vraag van de leden van de CDA-fractie in het voorlopig verslag over de koppeling met de Wet markt en overheid was niet gericht op de verhoging van de budgettaire opbrengst van het onderhavige wetsvoorstel, maar op

de verhouding tussen de feitelijke belastingopbrengst (gering) en de administratieve lastendruk (onevenredig groot). Gaarne ontvangen deze leden (alsnog) een reactie van de regering op dit punt.

Met betrekking tot de ondernemingstoets leidt de reactie van de regering in de memorie van antwoord tot een aanvullende vraag. Blijkens de beantwoording is de regering van mening dat voor het criterium «winststreven» niet naar de totaalwinst kan worden gekeken, maar dat de jaarwinst bepalend is. Voor een eerste beoordeling kunnen de commerciële jaarstukken wel als uitgangspunt worden genomen, evidente verschillen tussen de commerciële en fiscale winstberekening daargelaten. Wettelijke inbreuken op het klassieke fiscale jaarwinstbegrip (zoals de afschrijvingsbeperking) mogen weer buiten beschouwing blijven. De aan het woord zijnde leden vernemen graag hoe de regering vanuit dit perspectief tegen de navolgende (praktijk)casus aankijkt. Een gemeenschappelijke regeling heeft bijna 40 jaar geleden geïnvesteerd in een tunnel. Als gevolg van de afschrijvingen en de rentelasten is een negatief eigen vermogen ontstaan. Deelnemende publiekrechtelijke lichamen geven een jaarlijkse bijdrage; daarnaast bestaan de baten uit tolgelden. Inmiddels wordt het negatieve vermogen geleidelijk ingelopen, hetgeen met name wordt verklaard vanuit inflatie-effecten. De opbrengsten zijn met de inflatie meegegroeid, terwijl de grote investeringen bijna 40 jaar geleden hebben plaatsgevonden. Het positieve jaarlijks exploitatieresultaat is ongeveer gelijk aan de bijdrage van de publiekrechtelijke deelnemers; de tol-opbrengst zelf is niet kostendekkend. Zodra het vermogen richting nihil tendert, zullen naar verwachting omvangrijke nieuwe investeringen nodig zijn c.q. zullen bijdragen worden afgebouwd. Vanuit de commerciële jaarrekening blijkt thans een jaarlijks positief resultaat (het vermogen wordt jaarlijks minder negatief), terwijl vanuit de totale tunnel-exploitatie gezien er hooguit sprake is van een kostendekkende vorm van tunnelexploitatie. Van relevante concurrentie is geen sprake. Acht de regering het gewenst dat in deze situatie vennootschapsbelastingplicht ontstaat, terwijl de tunnelexploitatie feitelijk niet winstgevend is?

Er is slechts sprake van «in concurrentie treden» indien de activiteiten een zekere mate van winstpotentie hebben. Hiervan is in ieder geval sprake als de resultaten van een zodanige omvang zijn dat een particulier er een bescheiden bestaan aan kan ontleen. Dit lijkt te slaan op een minimumloon of de bijstandsnorm. Als de winst blijft binnen de marges van artikel 6 Wet Vpb 1969, zal naar de mening van de regering er niet snel winstpotentie zijn. Een voor de praktijk relevante kwestie is hoe een eventueel subsidiebesluit en de daarin vervatte tegemoetkomingen zich verhouden tot «het bescheiden bestaan-criterium». Betoogd kan worden dat als – vanwege een terugbetalingsverplichting van gerealiseerde overschotten – de activiteit geen winstpotentie heeft, er ook geen sprake is van in concurrentie treden. De leden van de CDA-fractie vernemen graag hoe de regering hier tegenaan kijkt.

In de praktijk rijzen nog steeds vragen over de toepassing van de samenwerkingsvrijstelling. Tijdens de parlementaire behandeling is reeds de nodige duidelijkheid ontstaan. Helder is dat een individuele dienstverleningsovereenkomst niet kwalificeert voor de samenwerkingsvrijstelling. Voor de uitbesteding van overheidstaken via een dienstverleningsovereenkomst is dit opgelost door het amendement-Dijkgraaf. Voor ondersteunende taken (bijvoorbeeld juridische advisering op het gebied van het publiekrecht) is de relevante praktijkvraag wat nu de crux van de samenwerkingsvrijstelling is. Is dat het voor gemeenschappelijke rekening en risico samenwerken, waarbij de kosten volgens algemene verdeelsleutels worden verdeeld? Of mag men toch de feitelijke aan de ten

behoefte van een individuele deelnemer verrichte activiteiten toerekenbare kosten (op nacalculatiebasis) doorbelasten op basis van de afspraken in de gemeenschappelijke regeling zelf dan wel de afzonderlijk collectief tussen het samenwerkingsverband en de deelnemers gemaakte afspraken (inclusief verdeelsleutels)? In die situatie is de doorbelasting op de regeling zelf dan wel op een collectieve afspraak gebaseerd, en niet op een individuele (dienstverlenings)overeenkomst. Qua feitelijke uitkomst is er geen relevant verschil; in beide situaties dragen de deelnemers in het samenwerkingsverband hun eigen, door hen zelf veroorzaakte kosten. Concreet: wanneer is er in de visie van de regering sprake van a) de situatie dat een overeenkomst tussen het samenwerkingsverband en een deelnemer op grond waarvan de werkelijke kosten worden doorbelast aan de deelnemer/afnemer moet worden aangemerkt als een individuele dienstverleningsovereenkomst en dus niet kwalificeert voor de samenwerkingsvrijstelling, en b) de situatie dat een doorbelasting van de werkelijke kosten op basis van de afname van de activiteiten door de deelnemers in het samenwerkingsverband wel kwalificeert voor de toepassing van de samenwerkingsvrijstelling? In beide gevallen bestaat er namelijk een direct verband tussen de afgenomen prestatie en de doorbelasting van de kosten. Is doorslaggevend of de afspraken rond de doorbelasting van de kosten zijn opgenomen in de (gemeenschappelijke) regeling zelf dan wel een vergelijkbare collectieve (samenwerkings)overeenkomst in plaats van een individuele dienstverleningsovereenkomst, of geldt er een ander criterium?

Door de regering is opgemerkt dat een kostenverdelingsovereenkomst geen samenwerkingsverband is waarop de samenwerkingsvrijstelling kan worden toegepast. Kan de regering deze opmerking nader toelichten? In de memorie van toelichting is opgenomen dat de samenwerking kan plaatsvinden doordat twee of meer publiekrechtelijke rechtspersonen een vennootschap onder firma of een maatschap aangaan. Een kostenverdelingsovereenkomst op grond waarvan de kosten van bijvoorbeeld een juridische afdeling van de gemeente A in een vaste verhouding worden gedeeld tussen de gemeente A en de gemeente B, is toch vergelijkbaar met een (kosten)maatschap? In de praktijk komen deze vormen van samenwerking veelvuldig voor, zodat duidelijkheid op dit punt zeer gewenst is.

De regering wijst een samenwerkingsvrijstelling voor private semipublieke instellingen (anders dan woningcorporaties, zorgaanbieders en onderwijsinstellingen) af, omdat een dergelijke uitbreiding een ongewenste precedentwerking zou hebben. De aan het woord zijnde leden vernemen graag waarop de regering in dit verband doelt.

In het kader van de toepassing van de deelnemingsvrijstelling op een participatie in een gemeenschappelijke regeling heeft de regering opgemerkt dat in veel gevallen de samenwerkingsvrijstelling kan worden toegepast. Dit is echter niet het geval in de situatie dat een gemeenschappelijke regeling aan derden presteert. In de praktijk komt het voor dat gemeenten via een gemeenschappelijke regeling een regionaal bedrijventerrein ontwikkelen dat binnen de grenzen van één gemeente is gelegen. Het resultaat op deze ontwikkeling kan niet onder een objectieve vrijstelling vallen. Dit betekent dat bij opheffing van de gemeenschappelijke regeling – nadat alle kavels zijn verkocht – het batig saldo dubbel belast zal worden als de participatie tot het ondernemingsvermogen behoort. Dat laatste valt niet uit te sluiten, zeker als de participatie moet worden toegerekend aan het (belaste) grondbedrijf van de participerende gemeenten. De vraag is of de regering in het licht van deze feiten zijn opmerking over de toepassing van de deelnemingsvrijstelling wil heroverwegen.

In de memorie van antwoord wordt gesteld dat indien het samenwerkingsverband de vorm van een NV of een BV heeft, in het geval van zowel mandaat als delegatie, de samenwerkingsvrijstelling van toepassing is als aan de voorwaarden is voldaan. Kan de regering toelichten wat de reden is dat in de situatie van delegatie hier de overheidstakenvrijstelling niet van toepassing is? In de nota naar aanleiding van het verslag staat namelijk het volgende vermeld: «*De overheidstakenvrijstelling kan van toepassing zijn op een publiekrechtelijke rechtspersoon of een privaatrechtelijk overheidslichaam indien de rechtspersoon of het lichaam activiteiten verricht op grond van een aan hem toebedeelde overheidstaak of een eigen publiekrechtelijke bevoegdheden. Indien het lichaam de taak gedelegeerd heeft gekregen, heeft het lichaam de taak toebedeeld gekregen zoals bedoeld in de memorie van toelichting.*»⁶

De regering is van mening dat de mogelijkheid van winstuitkeringen geen consequenties hoeft te hebben voor de fiscale positie van ziekenhuizen zonder aandeelhouders. Zij stelt immers dat ziekenhuizen die wel en geen winst kunnen uitkeren, geen gelijke gevallen zijn. Het is echter de vraag of deze analyse Europeesrechtelijk standhoudt. Het is immers vaste jurisprudentie van het Hof van Justitie van de EU dat de afwezigheid van een winstooi niet relevant is. Het onderscheid tussen wel en niet kunnen uitkeren van winst lijkt daarom ook niet relevant. De redenering van de regering impliceert dat invoering van de belastingplicht voor overheidsorganisaties Europeesrechtelijk ook niet nodig is. Overheidsorganisaties kunnen hun winst immers ook niet uitkeren. Voor de Nederlandse vennootschapsbelasting kwalificeren ziekenhuizen als een onderneming, anders zou een vrijstelling immers niet nodig zijn. Is daarom de verwachting niet gerechtvaardigd dat ziekenhuizen die winst kunnen uitkeren en ziekenhuizen die geen winst kunnen uitkeren wel degelijk gelijke gevallen zijn?

Vragen en opmerkingen van de leden van de fractie van de SP

De leden van de SP-fractie vroegen in het voorlopig verslag of de regering de opvatting deelt dat de huidige Wet Vpb 1969 door de thans voorgestelde herziening aanzienlijk complexer wordt. De regering erkent dit maar acht het een «nog net acceptabele» toename van de complexiteit. Voorts stelt de regering dat vereenvoudigingen van de wet «moeizaam realiseerbaar blijken».⁷ De aan het woord zijnde leden merken op dat het niet in de lijn der verwachtingen ligt dat een kabinet de eigen voorstellen als niet acceptabel zou aanmerken, of zien zij dit verkeerd?

Deze leden vroegen in het voorlopig verslag naar de algemene maatregel van bestuur (AMvB) op grond van voorgesteld artikel 6b, tweede lid. Zij kregen daarop geen antwoord en stellen de vragen daarom opnieuw. Ten eerste: heeft de bedoelde AMvB *uitsluitend* betrekking op de in artikel 6, eerste lid, bedoelde academische ziekenhuizen en onderwijs- of onderzoeksinstellingen? Zo nee, waarop kan de AMvB voorts betrekking hebben? Ten tweede: kan de regering helder aangeven wat zij precies met de «nadere regels» beoogt in te vullen en wat niet? De regering wordt gevraagd daarbij de grenzen duidelijk af te bakenen, zodat helder is waarvoor het wetsvoorstel wel en geen delegatie verleent. De leden van de SP-fractie merken hierbij op dat de regering dergelijke vragen uitlokt en voortaan mag verwachten tegen de achtergrond van het voorgenomen «regeren per AMvB» in het kader van het door de Eerste Kamer verworpen voorstel van wet verbod verticale integratie (33 362).

⁶ Kamerstukken II 2014–2015, nr. 6, p. 26.

⁷ Kamerstukken I 2014–2015, 34 003, p. 22.

Deze leden vroegen in het voorlopig verslag naar een specificering van de toename van de structurele administratieve lasten voor de instellingen die onder het beslag van het wetsvoorstel gaan vallen die de memorie van toelichting raamt op € 6,5 miljoen per jaar (bij 5000 «entiteiten» zou het dan om gemiddeld € 1.300 per entiteit gaan). Daarover, zo stelt de regering in de memorie van antwoord, «valt geen eenduidige uitspraak te doen».⁸ Is de genoemde € 6,5 miljoen dan uit de lucht gegrepen en kan het net zo goed € 65 miljoen zijn? Is het bedrag onderbouwd (zo ja, hoe), of is het niet onderbouwd?

Hoe hoog schat de regering de invoeringskosten voor de betreffende belastingplichtigen? Hoe hoog schat de regering de aanvullende juridische kosten? (De memorie van toelichting merkt op: «De diverse (open) normen die in dit wetsvoorstel worden gehanteerd, zullen in de praktijk en jurisprudentie nader moeten worden ingekaderd».⁹) Acht de regering het aannemelijk dat private concurrenten van de publieke entiteiten tegen de laatsten gaan procederen vanwege bijvoorbeeld aanvechtbare vrijstellingen?

De leden van de SP-fractie constateren naar aanleiding van de memorie van antwoord dat de geraamde budgettaire opbrengst van het wetsvoorstel ad € 100 miljoen per jaar¹⁰ niet nader te specificeren valt. Is dit een juiste constatering? Zo nee, hoe is deze gespecificeerd?

Deze leden vroegen in het voorlopig verslag naar de budgettaire herverdeling tussen overheden die voortvloeit uit het wetsvoorstel. Zij herhalen de vraag of de regering meent dat het voorstel een budgettaire herverdeling tussen overheden impliceert, en wel ten gunste van de centrale overheid. Voorts vragen zij hoe hoog de regering de omvang van deze herverdeling schat voor de diverse overheden.

De leden van de vaste commissie voor Financiën zien de reactie van de regering – bij voorkeur binnen twee weken – met belangstelling tegemoet.

De voorzitter van de vaste commissie voor Financiën,
Essers

De griffier van de vaste commissie voor Financiën,
Van Dooren

---

⁸ Idem, p. 24.

⁹ *Kamerstukken II 2014–2015, 34 003, p. 32.*

¹⁰ Idem, p. 36.